

[Justitsministeren]

gets Retsudvalg, ville det efter min opfattelse være urimeligt, hvis jeg ikke besvarede de spørgsmål, der bliver stillet, så meget mere som jeg har afsluttet mine overvejelser i denne sag.

Når jeg nævnte palæstinenserne, var det som sagt ikke for at genoptage en gammel diskussion, men for at understrege noget, jeg så ofte har oplevet, når vi diskuterer udlændingområdet generelt, og når vi diskuterer udlændingesager konkret her i Folketinget eller med enkelte folketingsmedlemmer. Det gælder det forhold – og her taler jeg om en stor del af Folketingets partier og en del af Folketingets medlemmer, ikke om alle – at når vi diskuterer det i de brede linjer, når vi diskuterer midlertidige opholdstilladelser og de store armbevægelser, så er der næsten ingen grænser for, hvor mange der gerne vil være positive og gøre noget.

Men det er, når de svære beslutninger skal træffes, det er, når det er afslag, der skal effektueres, det er, når de mindre populære tiltag skal iværksættes, at det kniber med opbakning, med tilslutning. Det var derfor, jeg nævnte bl.a. palæstinensersagen – jeg kunne nævne mange andre – for at sige, at der skal også træffes besværlige beslutninger ind imellem.

Hvis fru Elisabeth Arnold kunne garantere mig, at den dag, der måtte foreligge en situation i Jugoslavien, hvor man måtte kunne skønne: Nu vil de pågældende kunne rejse tilbage, den dag, der kom en krystalklar udtalelse fra UNHCR til Danmark, til de andre vesteuropæiske lande: Nu er situationen sådan, at de pågældende kan rejse tilbage – hvis jeg den dag vidste, at så ville et massivt flertal i Folketinget bakke det op, så er det rigtigt, fru Elisabeth Arnold, så kunne jeg måske tage det lidt roligere. Men sådan har virkeligheden bare ikke været. Det skal også siges.

Fru Dorte Bennedsen stillede mig et par spørgsmål, som jeg gerne vil svare på. Det første angik krigsfangerne, om der i lovforslaget, som det ligger nu, var tilstrækkelig hjemmel til, at vi kunne modtage de pågældende. Det skønner vi der er.

For så vidt angår svaret til UNHCR: Det er min hensigt at svare meget hurtigt, og det vil sige en af de førstkomende dage. Jeg synes, det har været rigtigt at afvente førstebehandling af lovforslaget. Men efter det, der er fremgået af debatten i dag, mener jeg, at det

kan være rigtigt, at der kommer en sådan tilkendegivelse.

Hvad angår kriterierne for en eventuel adgang til at give et antal af dem, der er kommet som spontane asylansøgere, en midlertidig opholdstilladelse, er det klart, at det efter min opfattelse vil forudsætte ændringer i lovforslaget, og sådanne ændringsforslag vil jeg være parat til at stille. Men her ligesom på nogle af de andre punkter er der jo typisk tale om spørgsmål, som jeg finder det rigtigt at vi drøfter i følgegruppen omkring Jugoslavien eller i Folketingets Retsudvalg.

Fru Ebba Strange var inde på, at midlertidigheden kan komme til at vare længe. Det er rigtigt, vi ved ikke, hvordan situationen vil tegne sig. Men jeg må naturligvis klart holde fast i, at vi her taler om en midlertidig ordning, og jeg mener også, at det ville være forkert, hvis vi på forhånd skred ud på denne principielle holdning, som jo ligger i hele lovforslaget, selv om jeg selvfølgelig er opmærksom på de problemer, der er.

Hr. Arne Melchior pegede på, at jeg havde understreget, at modtagelse af et antal af de 1.600 krigsfanger skulle ske inden for lovens rammer. Selvfølgelig var det, jeg tænkte på med den bemærkning, bl.a., at vi jo i loven tilsvarende har fastsat kriterier, f.eks. for så vidt angår familiesammenføringer, og det vil sige, at det vil følge de regler, som loven i øvrigt fastsætter.

Og med hensyn til spørgsmålet om de bosniske ID-kort: Vi er klar over, håber jeg, at det ikke grundlæggende set har noget med selve visumspørgsmålet at gøre, for Bosnien-Herzegovina er visumfri. Problemet har bare været spørgsmålet om de papirer, de var i besiddelse af.

Så var fru Elisabeth Arnold til sidst inde på, at FN har rettet henvendelse om, at der gennemføres sådanne midlertidige opholdstilladelser som et nyt asylbegreb. Det er nu nok lidt stærkt sagt. Vi er selvfølgelig opmærksomme på den henvendelse, der er kommet fra UNHCR, og jeg mener også, at vi vil kunne anvende en del af det oplæg, som er kommet her. Men samtidig må jeg også sige, at der for mig at se ikke er tvivl om, at der er behov for en udbygning af kriterierne. En række af de kriterier, UNHCR har lagt op til, bør præciseres i det arbejde, som vi selv gennemfører.